

Terug naar Vossensteyn

Maria Boonzaaijer

Constance Croon is een bekend schrijfster. Zij heeft bittere herinneringen aan haar jeugd. Op een avond keert ze – na een literaire lezing – terug naar Vossensteyn, het landgoed van haar familie.

Rond middernacht kwam Constance bij het oude landhuis aan. De regen was opgehouden. Ze had een omweg genomen door het bos en zag nu de gevel van het huis, spookachtig wit in het maanlicht. Haar hart klopte sneller, haar handen waren klam. Ze was er. Terug in het verleden. Daar, tussen de sparren stond de oude garage. Voorzichtig parkeerde ze daar haar auto. Ze schakelde de motor uit. Maar ze durfde nog niet uit te stappen.

Vijftien jaar geleden was ze – als jonge vrouw van twintig – voor het laatst op deze plek geweest. Het zomerhuis van haar Amsterdamse familie, waar elk jaar de vakanties werden doorgebracht. Vossensteyn heette het.

Ze draaide zich om en keek door de achterrauit van de auto. Daar stond het huis, massief als een burcht. Wat doe jij hier? Je had toch gebroken met je familie? Dat heb ik, dacht ze grimmig. En met reden.

Maar haar tante – die niet eens een echte tante was – had daar geen schuld aan. ‘Je moet komen,’ had ze gezegd. ‘Je oma ligt op sterven. Ze vraagt naar jou.’

‘Naar mij? Waarom?’ ‘Ze wil je iets geven.’ Daar had ze helemaal geen behoefte aan. Juwelen? Daar gaf ze niet om. Maar dat kon haar oma niet weten. Die wist helemaal niets van haar.

‘Het is iets persoonlijks,’ zei haar tante na een stilte. ‘En het is blijkbaar erg belangrijk voor haar.’

Hoe kon je de wens van een stervende negeren? Ze had na dat telefoongesprek een paar dagen lang nagedacht. Oma Clara Bosselaer was een stokoude vrouw. Haar leven lang was ze gesloten geweest als een oester. Ze had zich nooit met haar kleinkind bemoeid.

Waarom zou ze helemaal naar dat afgelegen landhuis gaan?

‘Mijn moeder is er toch niet, hè?’ had ze haar tante gevraagd. ‘Je moeder loopt tegenwoordig slecht,’ klonk het ontwijkend. ‘Ze is zo ontzettend dik geworden de laatste jaren.’

‘En de anderen?’ ‘Nee, hoor. Geen zorg.’

Ze stapte traag uit de auto, pakte haar tas en het koffertje met haar laptop. Zachtjes sloot ze het portier. Met haar bagage liep ze het pad op. De storm was afgenomen en de lucht was fris en zacht. Maar het waaide nog wel en ze hoorde het ruisen van de bomen. Ze keek om zich heen. Daar was de oude eik, breed, met sterke takken waarop ooit een boomhut had gestaan. Dat was de plek waar alle ellende vroeger begonnen was. Ze wendde snel haar blik af en deed een paar stappen in de richting van de achterdeur. Haar blik zwierf omhoog langs de gevel. Alle ramen waren donker. De meeste luiken gesloten. Ze legde haar hand op de klink van de achterdeur. Geen beweging. Jammer. Ze was graag zoals vroeger naar binnen geslopen. Nu moest ze om het huis lopen naar de voordeur. Het grind knerste onder haar voeten. Ergens in de bosjes gaf een vogel een luide kreet. Een walm van geuren kwam haar tegemoet en meteen zag ze beelden van vroeger. Eenzame wandelingen tijdens de zomervakanties, als ze ontsnappen wilde aan haar moeders controle en aan de plagerijen van haar broer en zussen.

Zij was het zwarte schaap van de familie; zij kreeg overal de schuld van. Een mislukt kind: lelijk, onhandig en recalcitrant. Dat hoorde ze haar moeder een keer zuchten tegen haar oma: kleine Constance is lelijk, onhandig en recalcitrant. Ze had het woord opgezocht in het woordenboek. Re-cal-ci-trant. Weerspannig. Het vreemde was dat ze het erg vond voor haar moeder, dat ze niet was zoals haar andere drie kinderen. Die waren knap, intelligent, bijdehand. Constance bewonderde hen zelfs, ook al waren ze dominant en bespotten ze hun kleine zusje. Ze vónd zichzelf ook een sukkel. Maar toen ze in die ene zomer ten onrechte werd beschuldigd van het ongeluk, brak er vanbinnen iets. Daarna was het nooit meer goed. Haar tante Veronika was echter altijd lief voor haar geweest, als enige. Op het landgoed was ze een soort toevlucht; het hele jaar woonde ze hier, voornamelijk om voor oma te zorgen. Ze was vroeger mollig en levendig. Haar stem klonk als kabbelend water. Het was niet moeilijk om haar geheimen toe te vertrouwen en vaak gaf ze goede raad als Constance weer eens ruzie had met de anderen.

Nu stond ze voor de voordeur. Nerveus drukte ze op de bel. Het duurde lang voordat ze voetstappen hoorde naderen. Er klonk een zacht gerammel aan de binnenkant. De deur werd op een kier geopend en ze keek in het gezicht van haar tante. Ze was ouder geworden, haar ooit zo gitzwarte haren helemaal wit, maar in het licht van de maan was ze nog steeds mooi met haar grote intense ogen.

‘Constance,’ zei ze. ‘Ik was zo bang dat je niet meer zou komen.’